

EDÍCIA MÚZY

*„Slávím múdrosť predkov a boj,
v ktorom súperí zdatnosť a statočnosť.“*

PINDAROS

BELLEROFONTÉS A FILONOÉ

Podľa antických mýtov napísala Beata Panáková

Ilustroval Ivan Pavle

Kráľovské mesto Korint každého ohúrilo svojím bohatstvom a krásou. Ulice malo dláždené mramorom, po stranách stáli domy so širokými priečeliami, podobné palácom, na námestiach fontány a rušné trhoviská. Na jednom z miernych pahorkov nad mestom stál chrám slnečného boha Apolóna s majestátnymi stĺpmi, na druhom svätyňa bohyne Afrodity, v ktorej slúžilo tisíc kňaziek, a na treťom nedobytný hrad, sídlo starobylého rodu kráľa Glauka.

Prvorodený kráľovič sa volal Hipponoos. Bol mocný a krásny, od útleho detstva zvyknutý na pozornosť a obdiv. Krútili sa okolo neho sluhovia a slúžky, vychovávatelia, učitelia, družina dvoranov. Rodičia nevedeli od neho odtrhnúť pyšný pohľad, splnili mu každé želanie a každý rozmar. Nikto nemal také nádherné rúcha ako korintský princ, opasky a čelenky zdobené zlatom, cvičené poľovné psy a najmä ušľachtilé kone.

Tak ako otec, aj Hipponoos miloval poľovačky, hostiny a zábavy, ale najviac zo všetkého mal rád preteky. Nechýbal na žiadnych slávnostných hrách. Hrdo a vzpriamene stál na bronzom okutom voze s kolesami ježiacimi sa ostrými špicmi. Neobyčajne zručne riadil vždy najrýchlejší záprah. Jeho štíhlonohé vraníky leteli, sťahy mali krídla. Z každých pretekov si odnášal olivový, révový či vavrínový veniec. Dievčatá si o ňom túžobne štebotali, niektoré viazali pestré stužky z vlasov na postroje jeho koní, iné ho obdarili šperkom, hoci najradšej

by mu dali srdce. No Hipponoos prehliadal aj tie najväčšie krásky, srdce mu plesalo iba pri tónoch lýry a slovách chválospevov, v ktorých básnici jeho zjav prirovnávali k žiarivému Apolónovi, jeho bojovnosť k urputnosti boha Area a jeho kone k tátošom boha Poseidóna.

Takto blažene a bezstarostne plynuli princove mladé letá až do nešťastných pretekov v Iólku. Na veľkom priestranstve na brehu mora sa zišli najzdatnejší mladíci z celej helénskej zeme – bežci, vrhači disku, zápasníci a jazdci. Prenikavé tóny medených trúb oznámili začiatok hier a potom hlásatelia dlho čítali mená zúčastnených aj mená miest, z ktorých prichádzali.

Najviac divákov sa tíslo pri pretekárskej dráhe vozatajov. Za zvukov suriem vyrazili podľa určeného poriadku. Dupot koní, švihanie bičov a hrmot pevných dvojkolesových vozov prehlušovali výkriky a ovácie davu. Rozjarení ľudia povzbudzovali pretekárov, ktorých sotva videli, ako sa mihli vo zvírených hustých kúdoloch prachu. Záprah korintského princa cválal ako vždy celý čas na čele. No tesne pred cieľom ho začal dobiehať súper. Hipponoos bez rozmyslu zlostne švihol bičom nabok a zasiahol nozdry súperových koní. Nemohol znieť, že by v pretekoch zvíťazil niekto iný. Zranené kone zaerdžali, vzopáli sa, strhli voz a ten sa prevrátil ako koráb zmetený vlnobitím.

Nešťastný vozataj, čo mal predbehnúť korintského princa, zahynul pod ťažkou korbou, zapletený v opratách.

Hipponoos dorazil do cieľa ako prvý, ale nik nepomyslel na to, aby mu sluchy ovenčil víťazným vencom. Všetci sa zbíhali k nebohému mládencovi, čo pod rozbitým vozom ležal v kaluži krvi. Bol to Belleros, mladý korintský šľachtic, z tváre sa mu ešte nevytratil dychtivý výraz budúceho víťaza. Vlastný otec mu zatlačil oči, bratia prerezávali remene. Vysoko na oblohe krúžil krdel' krkavcov, morské vlny búrlivo udierali do skál a na pláni sa ozval nárek žien nad zmareným životom.

Zdrvený Hipponoos odchádzal ticho, osamotený, so zvesenou hlavou a zovretým srdcom. Porušil pravidlá čestného boja. Trpko ľutoval svoj čin, vedel, že nemôže zostať nepotrestaný. A tak aj bolo. Vrátil sa do Korintu, len aby sa rozlúčil s rodičmi a rodným mestom. Lebo hoc aj bol z kráľovského rodu, za to, čoho sa dopustil, musel opustiť vlasť, odísť do cudzích krajín ako tulák a prosebník s novým menom Bellerofontés – Ten, kto zabil Belleru.

